

Motsättningar inom SD

Ung nationalist? Javisst

SD Stockholms ordförande blev bestulen på sin post – av en 23-åring.

William Hahne är född på 90-talet. Trots det, har han redan hunnit med att sitta som SDU:s ordförande i två år, valts in som ledamot i Stockholms stadshus och utbildat sig till jägarsoldat. Motivation verkar det inte vara brist på.

I söndags blev Hahne

känd som uppstickaren som knyckte ordförandeposten för SD Stockholm rakt framför näsan på sittande ordförande Maria Danielsson.

Händelsen skapade en storm i sociala medier, inte minst bland SD:s egna sympatisörer.

I ena ringhalvan nasala

skrik som ”hycklare!” och i den andra lika upprörda ”Ja, men du då!” Och vid sidlinjen satt journalistkåren och åt popcorn och följde spektaklet.

Hahne må vara ung, men han är inte en mjukis. Han står för den klassiska konservativa och nationalistiska falangen, den del av SDU som ofta har kritiserat moderpartiet för att glida åt vänster och överge sina kärnfrågor. Det är det unga,

Reagera på dagens ledare
na.se

arga motståndet inom SD som har skapat en polarisering inom partiet. Den ena sidan, de som anser det nödvändigt att anpassa politiken och retoriken för finrummet och den andra sidan som vill fortsätta att vifta med flaggor på torget.

Hahne skriver i en debattartikel som publice-

rades på den främlingsfientliga sidan Avpixlat, att SD i en stad som Stockholm med så många mångkulturella problem, har misslyckats med att kanalisera folkets missnöje. Inte att bemöta eller försöka tyda det påstådda missnöjet, utan att samla och rikta det som en projektil mot den stora, läskiga skurken: Mångkulturen.

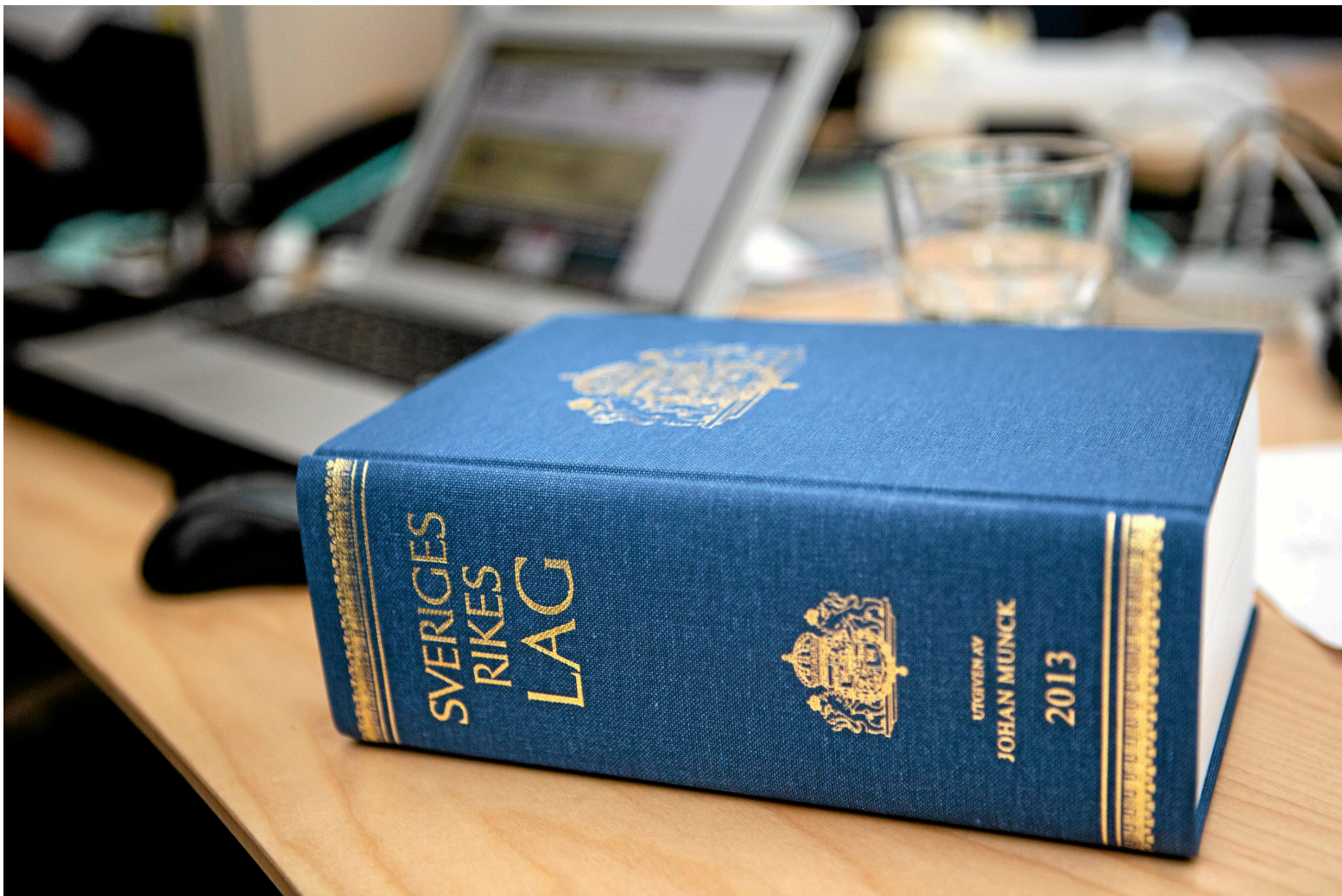
Hahnes distriktsstyrelse då? Flera av dem har kopplingar till nazistiska

och nyfascistiska rörelser. Men vem är egentligen förvånad? Hahne, och unga, hungriga ledare som han, är både ett hot och en möjlighet för SD.

Men det finns också en risk att motsättningarna och de interna oroligheterna eskalerar under hans ledarskap.

Det bästa sättet att strida mot fienden, är som bekant, att låta den förgöra sig själv.

När kommuner sätter sig över lagen ...

LAGEN GÄLLER. Det står i lagen vad en kommunanställd får berätta och inte berätta. Särskilda tystnadsförbindelser är onödiga, skriver Nils Funcke, frilansskribent och expert på yttrandefrihet. Arkivfoto: Christine Olsson/TT

Tillåts de berätta hur det luktar?

Nu är det Mullsjö kommun som tror sig kunna sätta sig över grundlag och lag. Kommunen kräver att samtliga anställda, förtröendevalda och andra som deltar i kommunens verksamhet skriver under en ”förbindelse om tystnadsplikt och sekretess”.

Välståndet lilla Mullsjö utanför Jönköping är inte den första kommun som drabbats av ett slags näringslivskomplex. I Jönköping kritiserade landstingspolitikerna enskilda läkare för att sprida ”vilseledande” information. Andra landsting har övergripande mål som att ”det vara gott att leva i länet”

Nils Funcke
Expert på yttrandefrihet

och att medarbetarna därför måste tänka på att de inte lämnar uppgifter som är negativa för verksamheten.

Problemet med förbindelsen i Mullsjö är ett uttryck för en myndighetskultur på fallrepet. Till att börja med borde den över huvud taget inte ha tagits fram. Den behövs

helt enkelt inte eftersom frågor om offentlighet och sekretess regleras i lag. Men Mullsjös förbindelse går på tvärsan mot anställdas grundläggande rättigheter. Här finns bara skyldigheter.

”Tystnadsplikt gäller i allt du hört och sett, iakttagit eller läst om oavsett om du är delaktig i den direkta verksamheten eller har perifera arbetsuppgifter.” Varför man inte tagit med lukt- och smaksinnet bland de övriga sinnen som gör att vi kan uppfatta saker kan vi kanske lämna därhän som en kurios fråga.

Det allvarliga är att den som är anställd vid en myndighet har en långtgående frihet att lämna ut uppgifter för offentliggörande i till-

exempel en lokaltidning. Med vissa specifikt angivna undantag gäller rätten att muntligen lämna ut även uppgifter som skyddas av sekretess. Myndigheten får i vid sådana tillfällen inte agera rörmokare för att hitta läckan och täta den.

Det är en bestämmelse som tjänstemän vid myndigheterna förväntas känna till och respektera. Säkerhetschefen vid Försäkringskassan hade kunskapen men inte omdömet.

När tidningen Expressen avslöjade misstankar om korruption inom myndigheten ställde säkerhetschefen frågor till medarbetarna på om de visste vem som läckt. Det var inte en förlutten fråga uttalad i ren frus-

tration eller ilska. Trots att en medarbetare på mötet förklarade att han borde ta tillbaka frågan upprepade han den flera gånger. Samtalet i gruppen spelades in och härom veckan dömdes säkerhetschefen till dryga dagsböter för brott mot efterforskningsförbudet. Står sig tingsrättens dom i högre instans kommer han också att förlora jobbet.

Det kan tyckas vara ett hårt straff. Men när det gäller inskränkningar av grundlagsfästa rättigheter finns inte utrymme för mannamn eller ”straffrabatter”. Lagen är sträng och de rättsvårdande myndigheterna bör nypa till.

JO som är en av dem

beskriv ibland som en papperstiger. En som ryter till men vars klor mest åstadkommer en rodnad. Klorna finns där men det är sällan som JO använder möjligheten att åtala myndighetsföretträdare för tjänstefel. JO väljer i stället att uppträda som tillrättavisa. Genom uttalanden av skiftande styrka söker JO korrigera felaktiga beteenden.

När det gäller utformningen av förbindelser och policydokument som berör anställda har JO tidigare gjort ett antal skarpa uttalanden. Kommunledningen i Mullsjö har chansen att mildra skammens rodnad genom att dra tillbaka förbindelse innan JO sätter klorna i dem.